

Arrest

nr. 206 611 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 april 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 22 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 1 augustus 2017 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.04.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

*K(...), D(...) (RR: (...))
Geboren te (...) op (...)
K(...), V(...) (RR: (...))
Geboren te (...) op (...)
+ minderjarige dochter:
K(...), E(...), ° (...)
Nationaliteit: Albanië
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 21.06.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.3 Op 22 juni 2017 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingesteld beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is gekend onder het rolnummer 209 435.

1.4 Op 22 juni 2017 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingesteld beroep bij de Raad is gekend onder het rolnummer 209 438.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting.

Zij zetten in hun verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Het beroep is gegrond op een schending van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet genoemd), en op een schending van de materiële motiveringsverplichting. De motieven van de bestreden beslissing kunnen de beslissing niet dragen.

1. *De bestreden beslissing is gebaseerd op het verslag van arts-adviseur Dr. M(...) dd. 21.06.2017 (stuk 1).*

2. *Dit verslag bestaat uit een aantal vaststellingen, die de arts-adviseur overgenomen heeft uit het medisch getuigschrift dat op 19 april 2017 opgesteld werd door Dr. J(...) M(...), neuroloog-neuropsychiater uit Roeselare (stuk 2) en dat gevoegd werd bij de medische regularisatieaanvraag dd. 20 april 2017.*

Het gaat om volgende vaststellingen :

‘ Uit het standaard medisch getuigschrift van 19/04/2017 (Dr. M(...)) blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronisch depressieve toestand, mogelijks ten gevolge van een PTSD. Er wordt gesteld dat in de familie personen met de psychiatrische aandoeningen gesignaleerd zijn. Bij betrokkene zelf zijn er geen ziekten noch medische antecedenten bekend.

Dit zou gepaard gaan met psychosomatische klachten als daar zijn slapeloosheid, agitatie, nachtmerries, menstruatiestoornissen en onaangepast gedrag.

Verder waren er niet de minste verwickelingen, geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren, althans niet in België. De voorgeschreven medicatie zou niet genomen worden. ’

3. *En dan komt de arts-adviseur, zonder enige motivatie, tot zijn ‘besluitvorming’ :*

‘ In geval van terugkeer naar het herkomstland zou de huidige toestand hoogstens wat langer kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden. Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. ’

Een dergelijk ‘medisch verslag’, dat totaal ongemotiveerd is, kan door iedereen die een pen ter hand kan nemen, neergeschreven worden

4. *De arts-adviseur moet zijn medisch verslag voldoende motiveren. De motivering moet duidelijk, concreet, precies en volledig zijn. En in het geval dat de arts-adviseur een ander oordeel heeft dan het oordeel van een gespecialiseerde arts, moet de motivering van de arts-adviseur des te concreter en pertinenter zijn. Een andersluidend oordeel van de arts-adviseur impliceert immers dat hij tot het besluit komt dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven in de door hem opgestelde medische attesten. De arts-adviseur moet daarom duidelijk preciseren op welke gronden hij zich steunt voor zijn afwijkend oordeel. Zo niet is het beslissende advies van de arts-adviseur niet afdoende gemotiveerd (RvV, nr. 121.375, dd. 24 maart 2014).*

Verzoekers hebben bij hun verzoekschrift dd. 20 april 2017 een medisch getuigschrift gevoegd, opgesteld door Dr. J(...) M(...) uit Roeselare. Dr. J(...) M(...) is neuroloog-neuropsychiater, en hij is dus zeker een gespecialiseerde arts op het gebied van psychische problemen. En Dr. J(...) M(...) heeft in zijn medisch getuigschrift (stuk 2) o.a. neergeschreven :

‘ Sedert 2 jaar, doch recent fel toegenomen psychiatrische decompensatie met ernstige depressies,

‘ Toestand zeer ernstig : PSYCHOTISCHE DEPRESSIE. ’

‘ Op heden lijkt een psychiatrische opname de beste oplossing te zijn. ’

‘ Behandeling, die zeker noodzakelijk is, is pas gestart. Indien geen behandeling vermoedelijk collocatie,

Op deze medische en psychiatrische bevindingen van Dr. J(...) M(...) wordt door de arts-adviseur niet in het minst geantwoord. De motivering van de arts-adviseur, waaruit zou moeten blijken dat neuroloog-neuropsychiater Dr. J(...) M(...) zich vergist, dat hij een medische problematiek overdreef of dat hij een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven, is totaal niet aanwezig. De arts-adviseur heeft geenszins gepreciseerd waarop hij zich steunt voor zijn oordeel dat afwijkt van dat van neuroloog-neuropsychiater Dr. J(...) M(...), een gespecialiseerde arts. Het verslag van de arts-adviseur is totaal ongemotiveerd.

5. Er is door de arts-adviseur geenszins gemotiveerd waarop hij zich baseert om te stellen dat het medisch getuigschrift van neuroloog-neuropsychiater Dr. J(...) M(...) niet kan worden aanvaard. De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur doet geen afbreuk aan de motiveringsplicht. De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur betekent niet dat diens vaststellingen steeds volstaan om een medische regularisatieaanvraag te weigeren (RvS, nr. 224.723, van 18 september 2013).

(...).”

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij wat dit betreft het volgende:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer d.d. 21 juni 2017 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

“(...) Uit het standaard medisch getuigschrift van 19/04/2017 (Dr. M(...)) blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronisch depressieve toestand, mogelijks ten gevolge van een PTSD. Er wordt gesteld dat in de familie personen met de psychiatrische aandoeningen gesignaleerd zijn. Bij betrokkene zelf zijn er geen ziekten noch medische antecedenten bekend.

Dit zou gepaard gaan met psychosomatische klachten als daar zijn slapeloosheid, agitatie, nachtmerries, menstruatiestroornissen en onaangepast gedrag.

Verder waren er niet de minste verwikkelingen, geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren, althans niet in België. De voorgeschreven medicatie zou niet genomen worden.

In geval van terugkeer naar het herkomstland zou de huidige toestand hoogstens wat langer kunnen aanslepen. Zonder dat dit neen reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokken zou inhouden.(...)”

Uit het voorliggende advies blijkt duidelijk dat de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden onderzocht. Enerzijds preciseert de ambtenaar-geneesheer dat de aandoeningen zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift een chronisch depressieve toestand betreft. Vervolgens stelt hij er geen verwikkelingen waren, geen acute opstoten of hospitalisaties waren en dat de voorgeschreven medicatie niet zou worden genomen.

Uit het SMG van 13 april 2017 blijkt inderdaad dat de arts attesteerde dat verzoekster de inname van de medicatie weigert. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer in strijd zouden zijn met de informatie die beschikbaar is in de attesten die door verzoekers werden voorgelegd.

(...)”

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren, luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De Raad benadrukt dat, gelet op het gegeven dat twee afzonderlijke toepassingsgevallen worden voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een duidelijke motivering voor elk van deze toepassingsgevallen moet worden voorzien waarbij de Raad moet kunnen vaststellen dat beide toepassingsgevallen op een afdoende wijze werden onderzocht. Hieruit volgt ook dat de ambtenaar-geneesheer niet op algemene wijze uit het ontbreken van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit kan afleiden dat er bijgevolg evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarin de beide toepassingsgevallen naast elkaar worden geplaatst, vergen immers geen nadere interpretatie en laten in geen geval toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Hieruit volgt ook dat indien de ambtenaar-geneesheer bijvoorbeeld van oordeel is dat bepaalde vaststellingen op grond waarvan hij besluit dat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit aanwezig is eveneens gelden om te kunnen besluiten tot de afwezigheid van een reëel

risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, hij zulks duidelijk moet vermelden. In het andere geval is het de Raad immers niet mogelijk om vast te stellen op basis van welke concrete vaststellingen de ambtenaar-geneesheer tot zijn beoordeling komt voor beide van de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet vermelde risico's en kan hij, zonder in de medische beoordeling te treden, zijn wettigheidstoetsing niet op nuttige wijze doorvoeren.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat het aangehaalde medisch probleem in hoofde van de tweede verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 juni 2017. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

*"K(...), D(...) (R.R.: (...))
Vrouwelijk
nationaliteit: Albanië
geboren te (...)op (...)*

Artikel 9ter§3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.04.2017.

Uit het standaard medisch getuigschrift van 19/04/2017 (Dr. M(...)) blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronisch depressieve toestand, mogelijks ten gevolge van een PTSD. Er wordt gesteld dat in de familie personen met de psychiatrische aandoeningen gesignaleerd zijn. Bij betrokkene zelf zijn er geen ziekten noch medische antecedenten bekend.

Dit zou gepaard gaan met psychosomatische klachten als daar zijn slapeloosheid, agitatie, nachtmerries, menstratiestoornissen en onaangepast gedrag.

Verder waren er niet de minste verwickelingen, geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren, althans niet in België. De voorgeschreven medicatie zou niet genomen worden.

In geval van terugkeer naar het herkomstland zou de huidige toestand hoogstens wat langer kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partijen overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt. De motieven van de bestreden beslissing strekken zich zodoende uit tot de inhoud van dit advies.

In het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, moet dan ook worden nagegaan of er voldoende feitelijke gronden bestaan voor de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer en of er op grond van zijn vaststellingen al dan niet in redelijkheid kon worden besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partijen bijgevolg toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

De Raad wijst erop dat de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat, zoals ook de verzoekende partijen aanvoeren, de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

De verzoekende partijen betogen dat de ambtenaar-geneesheer zijn verslag voldoende moet motiveren en dat in het geval dat de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel heeft dan het oordeel van een gespecialiseerde arts, de motivering van de arts-adviseur des te concreter en pertinentier moet zijn. Ze stellen dat de ambtenaar-geneesheer duidelijk moet preciseren op welke gronden hij zich steunt voor zijn afwijkend oordeel. De verzoekende partijen wijzen in dit verband op het standaard medisch getuigschrift van hun neuroloog-neuropsychiater Dr. J. M. van 20 april 2017 en voeren aan dat op de medische en psychiatrische bevindingen van Dr. J. M. door de ambtenaar-geneesheer niet in het minst wordt geantwoord. Ze stellen dat de ambtenaar-geneesheer geenszins heeft gepreciseerd waarop hij zich steunt voor zijn oordeel dat afwijkt van dat van de neuroloog-neuropsychiater Dr. J. M., een gespecialiseerde arts.

Uit het standaard medisch getuigschrift van 19 april 2017 dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag van 20 april 2017 voegden, en waarvan de ambtenaar-geneesheer zoals blijkt uit zijn medisch advies van 21 juni 2017 gebruik maakte, blijkt het volgende.

In het standaard medisch getuigschrift van 19 april 2017 wordt aangegeven dat er voor de tweede verzoekende partij onder meer sprake is van "*sedert 2 jaar, doch recent fel toegenomen psychiatrische decompensatie met ernstige depressie*", "*suicidegevaar*", "*agressie*", "*slaapstoornissen*", "*wegblijven menstruatie*", "*hallucinaties*" en wordt aangegeven dat de "*toestand zeer ernstig*" is waarbij melding wordt gemaakt van een "*psychotische depressie*". Bij de medicamenteuze behandeling/medisch materiaal wordt vermeld dat betrokkene de inname van de voorgeschreven medicatie weigert waarbij wordt gewezen op paranoia en wordt het volgende aangegeven: "*voorlopig*" "*Deanxit 2 dag.*" "*Xanax (...)*". Bij interventie/hospitalisatie wordt in voormeld standaard medisch getuigschrift gesteld dat op heden een psychiatrische opname de beste oplossing lijkt te zijn. Bij de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet, wordt aangegeven dat de behandeling, die zeker noodzakelijk is, pas gestart is en dat indien er geen behandeling is, er vermoedelijk collocatie is. Ten slotte is bij de vraag naar de specifieke noden in verband met de medische opvolging in voormeld standaard medisch getuigschrift sprake van voorlopig ambulante opvolging.

Uit het medisch advies van 21 juni 2017 blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer de gestelde diagnoses betwist maar beperkt zich tot de stelling dat er niet de minste verwickelingen waren, geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren waren, althans niet in België, dat de voorgeschreven medicatie niet genomen zou worden en dat in geval van terugkeer naar het herkomstland de huidige toestand hoogstens wat langer zou kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de ambtenaar-geneesheer er een andersluidende beoordeling op na houdt met betrekking tot de noodzaak aan behandeling van de psychiatrische problematiek van de tweede verzoekende partij en de gevolgen en mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard in het kader van zijn advies de voorgehouden noodzakelijke behandelingen evalueren op grond van bepaalde objectieve vaststellingen. Het is *in casu* echter volstrekt onduidelijk op grond waarvan de ambtenaar-geneesheer meent dat in geval van terugkeer naar het herkomstland de huidige toestand van de tweede verzoekende partij "*hoogstens wat langer (zou) kunnen aanslepen*". Waarom de ambtenaar-geneesheer meent dat dit laatste het geval is, terwijl er in het standaard medisch getuigschrift van 19 april 2018 uitdrukkelijk op wordt gewezen dat op heden een psychiatrische opname de beste oplossing lijkt te zijn en dat indien er geen behandeling is, er vermoedelijk collocatie is, blijkt niet uit het medisch advies. De ambtenaar-geneesheer gaat er verder met zijn stelling dat er niet de minste verwickelingen waren, geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren waren, althans niet in België en dat de voorgeschreven medicatie niet zou genomen worden. Verder gaan de verwerende partij er aan voorbij dat in het standaard medisch getuigschrift meermaals

wordt gewezen op de mogelijkheid tot een psychiatrische opname en bij medicamenteuze behandeling wel degelijk 2 verschillende medicamenten worden vermeld. Hoewel uit het standaard medisch getuigschrift bij de rubriek 'medicamenteuze behandeling/medisch materiaal' niet volledig duidelijk is of de tweede verzoekende partij de inname van eerder voorgeschreven medicatie weigert of ook de inname van deze bij "voorlopig" vermeldde medicatie "Deanxit 2 dag." "Xanax (...)", merkt de Raad op dat deze medicamenten worden vermeld onder de rubriek medicamenteuze behandeling/medisch materiaal en elders ook sprake is van een behandeling die pas gestart is en dat wordt vermeld dat indien er geen behandeling is, er vermoedelijk collocatie is. Gelet op het voorgaande, lijkt het dan ook kennelijk onredelijk van de ambtenaar-geneesheer om te stellen dat de voorgeschreven medicatie niet genomen zou worden en dat in geval van terugkeer naar het herkomstland de huidige toestand van de tweede verzoekende partij hoogstens wat langer zou kunnen aanslepen zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan er dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt *in casu* niet van behoorlijke feitenvinding, nu het advies geen afdoende feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat in geval van terugkeer naar het herkomstland de huidige toestand hoogstens wat langer zou kunnen aanslepen, zonder dat dit een reëel risico op de gezondheidstoestand van betrokkene zou inhouden. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer hierbij heeft gesteld dat er geen acute opstoten noch hospitalisaties te betreuren waren, en dat de voorgeschreven medicatie niet genomen zou worden, kan geen afbreuk aan doen aan de vaststelling dat in het medisch getuigschrift van 19 april 2017 – waarin bij diagnose ook sprake is van suicidegevaar - onder meer een medicamenteuze behandeling wordt vermeld en duidelijk wordt aangegeven dat indien er geen behandeling is, er vermoedelijk collocatie is, te meer in het standaard medisch getuigschrift meermaals wordt gewezen op de mogelijkheid tot een psychiatrische opname en bij medicamenteuze behandeling wel degelijk 2 verschillende medicamenten worden vermeld.

Ook het administratief dossier bevat geen feitelijke elementen die het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, in weerwil van de bevindingen van de behandelende geneesheer, die zoals de verzoekende partijen benadrukken een neuroloog-neuropsychiater is, ondersteunen.

De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, concluderen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de tweede verzoekende partij verblijft. De Raad merkt ook op dat de ambtenaar-geneesheer, bij zijn beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland, onvoldoende rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens zoals deze voorlagen, zodat niet kan worden vastgesteld dat deze component op afdoende wijze werd onderzocht. Teneinde tegemoet te komen aan de noodzaak voor de rechtsonderhorige om te kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund, is het vereist dat de ambtenaar-geneesheer zijn inzichten, beweegredenen en gedachtegang veruitwendigt en op voldoende en concrete wijze motiveert zodat de verzoekende partijen in staat zijn te begrijpen waarom hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is geweigerd. Zodoende kon de ambtenaar-geneesheer niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, besluiten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Aangezien het advies dat de basis vormt voor de bestreden beslissing niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg wordt een schending van de materiële motiveringsplicht vastgesteld.

Nu vaststaat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 juni 2017 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht, moet de bestreden beslissing die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals hoger reeds gesteld, beslissend voor het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar de inhoud van het medisch advies van 21 juni 2017 en benadrukt zij dat uit het voorliggende advies duidelijk blijkt dat de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet werden onderzocht. De verwerende partij wijst erop dat de ambtenaar-geneesheer enerzijds preciseert dat de aandoeningen zoals beschreven in het standaard medisch getuigschrift een chronisch depressieve toestand betreft en dat de ambtenaar-geneesheer vervolgens stelt dat er geen verwickelingen waren, geen acute opstoten of hospitalisaties waren en dat de voorgeschreven medicatie niet zou worden genomen. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen aan dat uit het standaard medisch getuigschrift van 19 april 2017 inderdaad blijkt dat de arts attesteerde dat de tweede verzoekende partij de inname van de medicatie weigert. In dit verband verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting aangaande de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer in strijd zouden zijn met de informatie die beschikbaar is in de attesten die door de verzoekende partijen werden voorgelegd, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen uitdrukkelijk citeren uit het standaard medisch getuigschrift van 19 april 2017 waarbij ze onder meer wijzen op de vermelding dat op heden een psychiatrische opname de beste oplossing lijkt te zijn en op de vermelding dat behandeling, die zeker noodzakelijk is, pas gestart is en dat indien er geen behandeling is, er vermoedelijk collocatie is. De verzoekende partijen hebben in dit verband uitdrukkelijk aangevoerd dat op deze medische en psychiatrische bevindingen van Dr. J. M. door de ambtenaar-geneesheer niet in het minst wordt geantwoord en dat de ambtenaar-geneesheer geenszins heeft gepreciseerd waarop hij zich steunt voor zijn oordeel dat afwijkt van dat van de neuroloog-neuropsychiater. Bij de bespreking van het middel heeft de Raad vastgesteld dat zij wel hebben aangetoond op welke wijze de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer in strijd zouden zijn met de informatie die beschikbaar is in de attesten die door de verzoekende partijen werden voorgelegd. De verwerende partij brengt in haar nota geen elementen aan die tot een andere conclusie kunnen leiden.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU